

Азъ, наистина, не мога да се изразявамъ правилно, но ще кажа направо каквото е на душата ми. Аничке! Азъ спечелихъ съ трудъ, честно, азъ съмъ богатъ човѣкъ, много богатъ, но всичко туй нѣма друга смисълъ за мене, освенъ да ти предложа ржката си — тази ржка, която знае да работи — да те помоля Аничке, да станешъ моя жена. Аничке! Само да се съгласишъ! За тебе азъ съмъ въ състояние чудеса да направя!

Аничка

Зная това, Борьо. Вѣрвамъ ти.

Борисъ

Е, тогазъ... Защо... Съгласи се, Аничке!

Аничка

Не мога.

Борисъ

Но защо? Кажи ми защо?

Аничка (мълчи)

Борисъ

Зная. Между тебе и мене стои все сжщия човѣкъ: Струмски.

Аничка

О, не, не! Не е това причината. Истина е азъ го обичахъ. Повѣрвала бѣхъ, че съмъ на-